

GRÁLKEHELY SZIGORBÓL

JUHÁSZ FERENC

Költő vagyok, nem más,
csak Isten-hasonmás.
Kínom ezertonnás,
gyászom úr-jaj toll-rács.

Költő vagyok, nem más:
úr-körhinta forgás,
búgócsiga-pörgés,
halált-nem-felejtés.

Költő vagyok, nem más.
Hú bennem a szorzás,
szigorú atomrács,
robbanás, nem romlás.

Költő vagyok, nem más,
a halál-kihordás,
szívem a kimondás,
mint földrengés-morgás.

Költő vagyok, nem más,
hűség és megoldás,
létem méhraj-zsongás,
darázs-fészek sejt-láz.

Költő vagyok, nem más:
ítélet, szorongás,
árnyamból kilátok,
szemem párdúc-átok.

Költő vagyok, nem más,
tajték-fátyolbomlás,
tenger-mén háborgás,
vér, könny, könny-titokmás.

Föld-tereim: lángok,
őserdők és árkok,
néznek a világok:
galaxisnyáj-csápok.

Csápvégi szemekkel,
örvény-pikkelyekkel,
izzó kristályforgás
koronám, tűz-zsongás.

Néznek földi lények:
szervedély-edények
nem bűnök, erények,
kegyelem-kevélyek.

Medvék, elefántok,
rozmárok, zsiráfok,
keselyűk, sakálok,
hímek, nőstény-sávok.

Pávák, majmok, rókák,
imádkozó sáskák
csönd-erdeje bennem.
Sas iszik szívemben.

Ha rámnéz az úrköd
fújok aranykürtöt.
Fényem csillag-nászból,
belep, mint hózápor.

S csillag-hószoborként
ingem égitest-szép.
Költő vagyok, nem más:
fénypokol, halálház.

Költő vagyok, nem más,
szenvedés-kihordás,
kín-szülte jajongás,
vágy-szülő iramlás.

Költő vagyok, nem más,
ködben vérszivárgás.
Éhségemre nincs más:
légy-beköpte rontás.

Költő vagyok, nem más,
sohase-elbomlás,
sose féreg-romlás,
vágy-óceán: lény-lánc.

Költő vagyok, nem más:
mindenség-pupillás,
szemfenéki bíbor
vakfoltja aranyból.

Költő vagyok, nem más,
fölszállás, lehullás,
fölfelé zuhanás,
nem szív tömegvonzás.

Dac-gravitáció,
fölfelé hulló hó,
töprengés-gyökerek
testemben az erek.

Költő vagyok, nem más,
keletkezés, forrás,
ősföld-őskor-forgás,
vulkántűz-kuporgás.

Sárkánygyík-belepte
zsurlóerdő-csipke,
pikkelyfa, pecsétfa
törzsén gyémánt-szikra:

kristályzománc-gyíkfény
szálló oltár-szekrény:
a repülés-kezdet
sárkánymadár-végzet.

Költő vagyok, nem más,
őskezdet-hullámozás,
minden-vagy borongás,
kozmosztest-borzongás.

Minden az üresben,
kimondás a testben
ősrobbanás-végzet,
átok és kivégzett.

Költő vagyok, nem más,
nincs kezemben korbács,
mint egy levélkobra
fészek ágaskodva.

Kés sincs a kezemben.
Szikla a szívemben.
S csontom lesz az Éden
jajdal dzsungelében.

Költő vagyok, nem más,
Kozmosz-tér zsibongás.
Grálkehely szigorból
miben a világ forr:

a Mindenség Lénye,
mint a Krisztus Vére,
tajték lehet-ténye,
vagyok-gyűjteménye.

Halott s lehetetlen
vértűz a kehelyben,
a vákuum-tartályban,
a végtelen tájban,

hulló s halhatatlan:
üstben fővő szappan.
Univerzum-Kehely:
halandónak sír-hely.

Költő vagyok, nem más:
Grálkehely aranylás.
Téridő terpedés
edénye sors-nemzés.